

Arrest

nr. 231 198 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Karbala in Irak. U bent een sjjiitische moslim.

Op 10 augustus 2015 vertrok u uit Irak. U kwam in België aan op 7 september 2015 en u diende hier op 10 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U was Irak ontvlucht omdat u in het leger vreesde vermoord te worden.

U had in 2015 geweigerd om als militair deel te nemen aan een betoging waarbij u de opdracht kreeg om, indien nodig, op de betogers te schieten. U werd omwille hiervan naar een cel gebracht in het paleis al-Sujoud. U verbleef vervolgens twee maanden in de gevangenis waar u gemarteld werd. Begin augustus 2015 werd u vrijgelaten en kreeg u een week verlof. Uw kapitein zei dat u na uw verlof mee moest gaan met een groep personen met baarden, waarvan u niemand kende. U dacht dat deze groep behoorde tot Asaïb Ahl al-Haq (AAH). U keerde die dag terug naar huis en vertelde 's avonds tegen uw vader wat er gebeurd was. Hij raadde u aan om het land te verlaten.

Op 5 april 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing binnen de hiervoor wettelijke voorziene termijn.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en u diende hier een tweede verzoek om internationale bescherming in op 25 juni 2018. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming, bleef u bij uw eerdere verklaringen. U vertelde dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming overdreven had door te stellen dat u twee maanden in de gevangenis had verbleven. U verklaarde dat het in realiteit slechts 5 of 6 dagen waren. U vertelde hierbij dat uw broer niet vermoord werd maar u een foto van een bebloede persoon had gezien die op uw broer leek. U contacteerde nadien uw broer en u kwam zo te weten dat de persoon op de foto iemand anders was. U voegde er voorts aan toe dat de neef van uw moeder om het leven kwam. Hij was militair in het leger en zou door 17 kogels gestorven zijn. U vermoedde dat hij gedood werd omdat hij uw neef was. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u een brief van uw advocaat voor, een medisch getuigschrift, psychologische attesten van 6 november 2017 en 6 maart 2018, een opsporingsbericht uit Irak, een overlijdensbericht van de neef van uw moeder en een brief die u zelf had opgesteld betreffende uw asielrelaas.

Op 24 oktober 2018 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en op 15 mei 2019 werd de beslissing van het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd. De beslissing werd vernietigd omdat u tijdens uw ter terechtzitting een aanvullende nota voorlegde waaruit bleek dat u had deelgenomen aan een documentaire die in binnen- en buitenland zal worden uitgezonden. De titel van de documentaire is "me miss me" en vertelt het verhaal over uw leven als verzoeker om internationale bescherming in België.

Ter staving hiervan legde u bij het CGVS volgende documenten neer: attesten en getuigenissen van S. H., Prof. dr. L. De C. en G. F. waarmee u uw deelname aan de film "me miss me" wenst aan te tonen, daarnaast legde u promotiemateriaal van de film neer (onder meer een artikel uit het magazine Bruzz en informatie betreffende het Tripoli Film Festival waar de film getoond werd), informatie met betrekking tot de verspreiding van de film op internationale filmfestivals in de toekomst, een attest van het 'Direction Générale de la Sûreté Générale' van Libanon dat de film de toestemming kreeg om vertoond te worden in Libanon, een mail met opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud (8/08/2019) en een USB-stick met daarop de volledige film.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In de schriftelijke verklaringen die u overmaakte aan de Belgische instanties (stuk 7) vermeldde u dat u angstig wordt en uw psychologische situatie verslecht wanneer u naar het Commissariaat-generaal komt. U zou daardoor ook specifieke informatie vergeten en uw gedachten niet meer kunnen controleren. Daarnaast legde u verscheidene medische en psychologische attesten voor om uw psychologische problemen – posttraumatische stressstoornis (PTSS) – te staven. Uit het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek echter niet dat deze psychologische problemen een normaal verloop van het interview in de weg stonden. U gaf tijdens het begin van het interview bij de DVZ aan dat u klaar was en er geen omstandigheden of elementen waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Zie DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden").

Tevens verklaarde u de voorkeur te hebben om door een persoon van het vrouwelijk geslacht geïnterviewd te worden. U zei hierbij wel dat de mannelijke interviewer bij de DVZ geen probleem vormde. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelde u dat uw psychische toestand niet oké was en u graag het interview op een zeer kalme en eenvoudige manier wou doen. U maakte hier later tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen opmerkingen meer over én er blijkt voorts niet dat deze psychologische problemen het normale verloop van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in de weg stonden (CGVS, pg. 3-12).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak problemen zal kennen met het Iraakse leger omdat u als militair deel weigerde deel te nemen aan een betoging waarbij u de opdracht kreeg om, indien nodig, op de betogers te schieten. Daarnaast vreest u bij een terugkeer naar Irak problemen te kennen met de Iraakse autoriteiten en de sjiiitische milities omdat u meewerkte aan een documentaire in België over uw leven als verzoeker om internationale bescherming én u in deze documentaire uitspraken had gedaan over de huidige situatie in Irak.

Wat betreft de problemen die u vreest te kennen met het Iraakse leger – met name dat u door het Iraakse leger vreest vervolgd te worden omdat u weigerde deel te nemen aan betoging waarbij u de opdracht kreeg, om indien nodig, op de betogers te schieten én u als een gevolg hiervan deserteerde uit het leger – en de documenten die u in dit verband voorlegde – een brief van uw advocaat, een medisch getuigschrift, psychologische attesten van 6 november 2017 en 6 maart 2018 (u vermeldde deze psychologische problemen tevens bij de opmerkingen die u toevoegde aan het interview via mail op 8 augustus 2019), een opsporingsbericht uit Irak, een overlijdensbericht van de neef van uw moeder en een brief die u zelf had opgesteld betreffende uw asielaanvraag – kan er verwezen worden naar de motivering betreffende deze elementen in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die genomen werd door het CGVS op 24 oktober 2018 (pg. 2-4) en die hieronder wordt weergegeven:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Uw asielaanvraag werd immers ongeloofwaardig bevonden omwille van een opeenstapeling van tegenstrijdigheden en inconsistenties. Zo bleken uw verklaringen over het gebruik van uw mobiele telefoon tijdens de periode dat u in de gevangenis verbleef tegenstrijdig en inconsistent te zijn met uw eigen Facebookpagina, tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af over de aanwezigheid van andere gevangenen tijdens uw verblijf in de gevangenis, voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin u tegen uw directe overste, kapitein Hassan, zei dat u weigerde deel te nemen aan de betoging en ten slotte legde u inconsistente verklaringen af over uw activiteiten tijdens de eerste betoging waaraan u deelnam in opdracht van het leger. U hebt hertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert in het kader van onderhavig verzoek evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste verzoek, zodat deze gehandhaafd blijft.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de

Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U verklaarde immers opnieuw dat u gearresteerd en gemarteld werd nadat u als militair geweigerd had om deel te nemen aan een betoging waarbij u de opdracht kreeg om, indien nodig, te schieten op de demonstranten (DVZ, verklaring 2de verzoek, pt. 15). U verklaarde in dit verband enkel dat u tijdens uw vorige verzoek overdreven had. U verklaarde immers dat uw broer niet vermoord werd en u slechts een 5 of 6-tal dagen in de gevangenis had verbleven hoewel u tijdens uw eerste verzoek had verklaard dat u twee maanden in de gevangenis had gezeten (DVZ, verklaring 2de verzoek, pt. 15). Er dient te worden opgemerkt dat deze asielmotieven tijdens uw vorig verzoek om internationale bescherming reeds manifest ongeloofwaardig werden geacht. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Bovendien kan uw bewering dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming overdreven zou hebben en leugenachtige verklaringen zou afgelegd hebben over de duur van uw verblijf in de gevangenis, met name dat u slechts 5 of 6 dagen in de gevangenis zou gezeten hebben in plaats van 2 maanden, het CGVS niet overtuigen. U had immers tijdens zowel uw eerste, uw tweede als uw derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaard dat u begin juni 2015 werd gearresteerd en werd vrijgelaten 2 maanden later op 6 of 8 augustus 2015. (CGVS I, 1ste verzoek, pg. 27; CGVS II, 1ste verzoek, pg. 25 & CGVS III, 1ste verzoek, pg. 8-11). U werd bovendien tijdens het derde persoonlijke onderhoud van uw eerste verzoek om internationale bescherming geconfronteerd met het feit dat u 7 keren berichten had geplaatst op Facebook tijdens uw twee maand durende verblijf in de gevangenis hoewel u zelf had verklaard slechts tweemaal toegang tot Facebook gehad te hebben tijdens uw verblijf in de gevangenis (CGVS III, 1ste verzoek, pg. 15). Deze tegenstrijdigheid werd vervolgens aangehaald als één van de belangrijkste argumenten in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u postfactum - nadat u van uw beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op de hoogte gebracht werd, waarin deze argumentatie betreffende uw activiteiten op Facebook tijdens uw verblijf in de gevangenis als één van de voornaamste argumenten werd gebruikt – aangeeft dat u overdreven had over de duurtijd van uw verblijf in de gevangenis, doet ernstig het vermoeden rijzen dat u dit louter aanhaalt om deze belangrijke tegenstrijdigheid die in het kader van uw eerste verzoek werd gebruikt te vergoelijken of te minimaliseren.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt daarenboven verder ondermijnd door het feit dat uw verklaringen in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming over uw asielrelaas – met name de schriftelijke verklaringen die u over maakte aan de Belgische asielinstanties (stuk 7) inconsistent zijn met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Ten eerste, legde u tijdens uw huidig verzoek en uw eerste verzoek om internationale bescherming incoherente verklaringen af over het moment waarop u gearresteerd werd. Zo beweert u tijdens uw huidig verzoek om internationale bescherming dat u reeds één uur nadat u geweigerd had deel te nemen aan de betoging werd meegenomen door twee personen van de inlichtingendienst (zie stuk 7, pg. 1). Dit is bijzonder vreemd aangezien u tijdens het derde persoonlijke onderhoud bij het CGVS tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming had verklaard dat u pas de volgende dag werd meegenomen door de inlichtingendienst (1ste verzoek, CGVS III, pg. 10). Het feit dat u over het moment van uw arrestatie tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u in Irak zou gekend hebben omdat u weigerde het bevel op te volgen om deel te nemen aan een betoging. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk element, het moment waarop u van uw vrijheid werd beroofd, eenduidige verklaringen aflegt.

Ten tweede, legde u tijdens uw huidig verzoek en uw eerste verzoek om internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen af over het contact dat u met de buitenwereld zou gehad hebben tijdens uw verblijf in de gevangenis. U beweerde tijdens uw huidig verzoek om internationale bescherming dat u via een vriend uw mobiele telefoon kon bemachtigen in de gevangenis en u vanuit de gevangenis uw ouders contacteerde.

Uw ouders vertelden dat ze niets voor u konden doen en dat u zou moeten bidden tot god (zie stuk 7, pg. 2). Dergelijke verklaringen over het contact dat u met uw ouders zou gehad hebben tijdens uw verblijf in de gevangenis staan in schril contrast met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaarde tijdens het derde persoonlijke onderhoud bij het CGVS van uw eerste verzoek om internationale bescherming immers dat u geen contact had met uw ouders in de gevangenis toen u uw mobiele telefoon kreeg. U benadrukte dat u hen niet gecontacteerd had omdat u bang was dat ze uw familie iets zouden aandoen en uw vader zouden arresteren of martelen (1ste verzoek, CGVS III, pg. 15). Dergelijk flagrant tegenstrijdige verklaringen over het contact dat u met uw ouders gehad zou hebben tijdens uw verblijf in de gevangenis doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw initiële asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over het contact dat u met uw dichte familie zou gehad hebben, tijdens een periode waarbij u in extreme nood zou verkeerd hebben en gemarteld zou zijn, samenhangende en coherente verklaringen aflegde.

Met betrekking tot de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde en de nieuwe stukken die u voorlegde, nl. uw verklaringen in verband met de dood van de neef van uw moeder, de foto die u voorlegde waaruit zou moeten blijken dat u gezocht wordt door de autoriteiten en het overlijdensbericht van de neef van uw moeder (DVZ, verklaring 2de verzoek, pt. 17), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet. U verklaart immers (DVZ, verklaring 2de verzoek, pt. 17) dat uw neef vermoord werd omwille van u en omdat hij militair is. U verklaarde dat u geen andere reden zag waarom ze hem zouden vermoord hebben. Uw advocaat verklaarde bovendien dat uw neef werd gedood omwille van zijn activiteiten in het Iraakse leger en omdat hij als twee druppels water op u leek (brief meester De Wolf, pg. 3). Er moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Bovendien werd de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door het feit dat u tijdens uw huidig verzoek om internationale bescherming en uw eerste verzoek om internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u werd gearresteerd door de inlichtingendienst én het contact dat u vanuit de gevangenis nog met uw ouders zou gehad hebben (zie supra.). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft de foto die u voorlegde waaruit zou blijken dat u nog steeds gezocht wordt door de Iraakse autoriteiten, moet worden opgemerkt dat aan dergelijke foto geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Voorts dient wat betreft het overlijdensbericht van de neef van uw moeder te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Daarnaast stelde u in de schriftelijke verklaringen die u overmaakte aan de Belgische instanties (stuk 7) dat u angstig zou worden en uw psychologische situatie zou verslechteren wanneer u naar het Commissariaat-generaal komt. U zou daardoor specifieke informatie vergeten en uw gedachten niet meer kunnen controleren. Er dient wat dit betreft te worden opgemerkt dat u tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS van uw eerste verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment aanhaalde dat u problemen had met uw geheugen. U gaf pas helemaal op het einde van het derde persoonlijke onderhoud bij het CGVS (CGVS III, 1ste verzoek, pg. 15) tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming - nadat u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen - aan dat u geheugenproblemen zou hebben. Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden, dat wanneer u werkelijk problemen zou kennen met uw geheugen u de Belgische asielinstanties hiervan zo snel mogelijk op de hoogte zou brengen en u hier niet mee zou talmen tot op het einde van het derde en laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Wat betreft het medisch getuigschrift en de psychologische attesten van 6 november 2017 en 6 maart 2018 die u voorlegde in verband met uw psychologische problemen – PTSS en depressie – moet

worden beklemd dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Voorts dient opgemerkt te worden dat uit de psychologische attesten niet blijkt dat uw cognitieve capaciteiten – hoewel er wel verwezen wordt naar concentratieproblemen – dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen over de kern van uw asielrelaas. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de DVZ aangaf geen problemen te kennen die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Zie Vragenlijst “Bijzondere procedurele noden” DVZ).

Tevens dient wat betreft de psychologische problemen die u aanhaalde te worden opgemerkt dat de tegenstrijdigheden waarmee u werd geconfronteerd tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en de tegenstrijdigheden die bleken uit de schriftelijke verklaringen die u voorlegde in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming (zie supra.) geen details betreffen maar aan de kern van uw asielrelaas raken. Deze tegenstrijdigheden kunnen dan ook niet verschoond worden door ‘concentratieproblemen’, waarvan sprake is in de medische/psychologische attesten of door mogelijke ‘stress’ tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, waarin u naar verwijst in de schriftelijke verklaringen die u indiende bij de Belgische asielinstanties.

Voorts legde u een brief neer van uw advocaat meester De Wolf waarin zij onder meer verwijst naar uw psychologische situatie, de foto die u voorlegde waaruit zou moeten blijken dat u gezocht wordt door de autoriteiten in Irak, het overlijdensattest van de neef van uw moeder en uw brief betreffende uw asielrelaas. Voorgaande elementen werden echter reeds eerder besproken in deze beslissing (zie supra.).

Daarnaast verwees uw advocaat naar uw kwetsbaar profiel als soldaat die werkzaam was in het Iraaks leger. Er kan wat dit betreft worden verwezen naar de beslissing die werd genomen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en waarin werd gesteld dat hoewel uw profiel als 1ste sergeant-majoor niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van militair an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als soldaat verbonden incidenten aangehaald.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Deze motivering werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar haar arrest van 15 mei 2019 (Arrest nr. 221198, pg. 1-5). De RvV concludeert immers dat de nieuwe elementen die u aanhaalde met betrekking tot uw problemen als militair in Irak geen elementen lijken te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Wat betreft uw aansluitende verwijzing naar uw desertie (Arrest nr. 221198, pg. 5) en een mogelijke bestraffing omwille van het feit dat u uw post als militair ongewettigd zou hebben verlaten, dient te worden opgemerkt dat gezien uw verhaal over het incident dat de aanleiding zou hebben gevormd voor uw vertrek uit het leger niet geloofwaardig is, er niet zomaar kan worden aangenomen dat u effectief gedeserteerd zou zijn en dat u bijgevolg bij terugkeer naar Irak om deze reden vervolging zou moeten vrezes. Tevens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat desertie uit het Iraakse leger – die wordt bestraft volgens de militaire strafwet en de aansluitende militaire strafprocedurewet die in 2007 uitgevaardigd werden – in de praktijk niet systematisch gerechtelijk vervolgd wordt. Bovendien valt de bestraffing voor desertie lichter uit dan de militaire strafwet en de aansluitende militaire procedurewet toestaan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat hoewel de militaire strafwet de doodstraf onder bepaalde voorwaarden toestaat, er geen gevallen bekend zijn van deserteurs die op basis van deze strafwet ter dood veroordeeld werden.

Daarnaast vreesde u bij een terugkeer naar Irak problemen te kennen met de Iraakse autoriteiten en de sjjiitische milities omdat u meewerkte aan de documentaire 'me miss me' over uw leven als verzoeker om internationale bescherming in België. U zou in deze documentaire uitspraken gedaan hebben over de huidige situatie in Irak. U vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u verschillende zaken verteld had die u in gevaar zouden brengen. U zou verteld hebben over de overheid, over de regering en fraude in uw land. U gaf ook aan dat u over de milities en hun criminele verleden had verteld. U verklaarde dat u had verteld dat de milities iedereen vermoorden die hen tegenspreekt of niet met hen meewerken. U gaf hierbij wel aan dat u geen specifieke namen had gegeven of milities had vermeld (CGVS, pg. 3, 4 & 5).

Uit het onderzoeken en bekijken van deze documentaire blijkt echter niet dat u dermate ernstige politieke uitspraken of kritieken zou geuit hebben ten opzichte van politieke groeperingen, de autoriteiten of bepaalde sjjiitische milities waardoor u bij een terugkeer naar Irak door hen vervolgd zou worden. U verwees immers slechts op 3 momenten tijdens de documentaire naar de problemen die u in Irak had gekend en naar de algemene situatie in Irak. Zo gaf u aan het begin van de documentaire – tijdens minuut 13' - aan dat u bij het leger ging omdat er weinig andere opties waren om aan werk te geraken. U vertelde vervolgens dat u een deserteur was en u omwille daarvan vermoord zou worden bij een terugkeer naar Irak. Er kan wat bovenstaande problemen echter verwezen worden naar de bespreking hiervan eerder in de beslissing (zie supra.). Voorts vertelde u tijdens minuut 38' van de documentaire dat u in uw land zou vermoord worden en u het beu was om te vluchten. Ten slotte vertelde u tijdens minuut 56 van de documentaire dat u zou bedreigd worden door bendes zolang u met de autoriteiten werkte en ze alle mensen elimineren die hen niet steunen. Hierbij vertelde u opnieuw dat u door het leger zou vermoord worden wanneer u zou terugkeren naar Irak. Uit bovenstaande fragmenten van de documentaire 'me miss me' blijkt dat u enkel tijdens minuut 56' van documentaire enige kritiek uitte op de huidige toestand in Irak – voor het overige verwees u enkel naar problemen die reeds uitgebreid werden gemotiveerd in deze beslissing (zie supra.) – door te stellen dat 'de bendes' alle mensen elimineren die hen niet steunen. Het is echter weinig waarschijnlijk dat u omwille van dergelijke eenmalige, bijzonder vage én zeer algemene uitspraak, waarbij u op geen enkele wijze naar een specifieke groepering, militie of persoon verwees problemen zou krijgen bij een terugkeer naar Irak. Gelet op het feit dat u het louter over 'de bendes' hebt, is het immers onduidelijk wie er aanstoot zou nemen aan dergelijke opmerking. Bovendien blijkt uit uw verklaringen bij het CGVS dat u bijzonder voorzichtig was met betrekking tot de uitspraken die u over Iraakse situatie deed in de documentaire. U ging zelfs zover dat u bewust bepaalde scènes uit de film had laten knippen waarbij u uitspraken had gedaan over Saddam Hussein om bepaalde groepen niet tegen u in het harnas te jagen (CGVS, pg. 6).

Wat betreft de documenten die u in verband met deze film voorlegde, met name de attesten of getuigenissen van S. H., prof. dr. L. D. C. en G. F. die aantonen dat u meewerkte aan de film 'me miss me', promotiemateriaal van de film (onder meer een artikel uit het magazine Bruzz en informatie over het Tripoli Film Festival waar de film getoond werd), informatie over de internationale filmfestivals waar de film in de toekomst zou getoond worden en een USB-stick met daarop de volledige film, dient te worden opgemerkt dat deze louter het bestaan van de film aantonen en het feit dat u de hoofdrol in deze film speelt, wat op geen enkele wijze in twijfel wordt getrokken.

Voorts legde u een attest neer van het 'Direction Générale de la Sûreté Générale' van Libanon waarop staat dat de film de toestemming kreeg om vertoond te worden in Libanon. In uw mail van 26 juli 2019 beweerde u dat de film bekeken werd door de Libanese geheime dienst én u dit pas later te weten kwam. U stelde dat u zich anders had verzet tegen de deelname aan het Tripoli Film Festival omdat u vreest dat de Libanese geheime dienst informatie deelt met de bevriende Iraakse diensten en organisaties gelinkt aan Hezbollah. U vreest dat u hierdoor zou gearresteerd worden bij een terugkeer naar Irak. Dergelijke beweringen, met name dat de Libanese geheime dienst informatie zou doorgespeeld hebben via Hezbollah naar de Iraakse geheime dienst, zijn echter speculatieve verklaringen of blote beweringen die u op geen enkele wijze aantoonen. Zoals reeds eerder werd vastgesteld is het weinig waarschijnlijk of aannemelijk dat u gelet op het bijzonder vage en zeer algemene karakter van uw kritiek op de Iraakse situatie in de documentaire 'me miss me' problemen zou krijgen bij een terugkeer naar Irak. Gelet op het feit dat u het louter over 'de bendes' hebt in de documentaire, is het immers onduidelijk wie er aanstoot zou nemen aan dergelijke vage en algemene opmerking.

Het is bovendien, gelet op het vage en bijzonder algemene karakter van uw kritiek op de Iraakse situatie, weinig plausibel dat de Libanese geheime dienst hier dermate aanstoot zouden aannemen dat ze het noodzakelijk zouden vinden om dergelijke informatie door te geven via Hezbollah aan de Iraakse overheid of sjiiitische militieën. Uit het attest dat u voorlegde van het 'Direction Générale de la Sûreté Générale' blijkt tevens dat deze screening eerder een standaardprocedure betreft aangezien niet enkel de film 'me miss me' op het toelatingsattest vermeld wordt, maar ook een heleboel andere films of documentaires. Het is dus niet zo dat de film 'me miss me' er specifiek door de Libanese overheid werd uitgelicht voor screening.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Karbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieën en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al-Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsvoorraad af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018.

De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Karbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Karbala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Karbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- “- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ;
- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

2.1.2. Inzake het onderdeel van de thans voorliggende bestreden beslissing dat verwijst naar de beslissing van 24 oktober 2018 (die deels van het voorwerp vormde van arrest 221 198 van 15 mei 2019) voert verzoeker navolgend verweer.

Verzoeker benadrukt eerst en vooral dat het CGVS het profiel van verzoeker als 1ste sergeant-majoor niet in twijfel trekt.

Verzoeker argumenteert wat betreft de inconsistenties in het relaas:

- inzake de duur van het verblijf in de gevangenis, bevestigt hij zijn leugenachtige verklaringen, verontschuldigt hij zich hieromtrent en betwist hij *“de stelling volgens dewelke hij hierdoor de tegenstrijdigheid die als argument diende voor de weigering van het eerste verzoek, tracht te vergoelijken of te minimaliseren”*;
- inzake het moment dat verzoeker werd gearresteerd en het contact met de buitenwereld, volhardt verzoeker in zijn verklaringen en stelt hij *“dat er waarschijnlijk een misverstand heeft plaatsgevonden tussen de PO, de vertaler en hemzelf gedurende zijn verhoor op het CGVS in het kader van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming”*.

Wat betreft de elementen die neergelegd werden door verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming argumenteert verzoeker omtrent de dood van verzoekers neef en de foto's met opsporingsberichten die hij neerlegde.

Voorts verwijst verzoeker naar zijn kwetsbare psychologische situatie door middel van verschillende psychologische en medische attesten die hij neerlegt. Verzoeker argumenteert inzake de bijgebrachte attesten.

Inzake het feit dat verzoeker een deserteur is stelt verzoeker dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de situatie die een deserteur van het Iraakse leger te beurt zal vallen bij een eventuele gedwongen terugkeer.

Verzoeker verwijst naar de principes inzake het voordeel van de twijfel.

2.1.3. Verzoeker verwijst naar de film 'me miss me' waaraan hij deelnam.

Verzoeker verwijst naar het materiaal dat hij bijbracht inzake deze film: attesten en getuigenissen betreffende zijn deelname aan de film, promotiemateriaal en informatie met betrekking tot de verspreiding van de film, een attest van de 'Direction Générale de la Sûreté Générale' van Libanon en een USB stick met de volledige film.

Verzoeker voert volgende argumentatie inzake

“a) De mate van deelname en rol van verzoeker in de film (cfr. Attest G. F.)

[...]

b) Mate van publiek karakter van de film

De film werd gecoproduceerd door SavageFilm, Gsara en CAB en Cinemaximiliaan met middelen van het Vlaams Audiovisueel Fonds en Centre de L'audiovisuel de Wallonie/Bruxelles.

De film werd op 3 juni in avant-première getoond worden in Palace Cinema in Brussel. Daar is filosoof L. De C. (KU Leuven) in dialoog getreden met beide makers.

De film ging tevens in internationale première op 16 juni in Tripoli Film Festival in Libanon.

De film zal in de toekomst getoond worden via volgende kanalen (er kan meer komen...):

[...]

c) De uitspraken en houdingen van verzoeker in de film

Verwerende partij minimiseert de implicatie van de uitspraken die gemaakt werden door verzoeker in de film.

Zij beweert dat deze te vaag en algemeen zijn zodat zij geen problemen kunnen creëren voor verzoeker.

Opnieuw maakt verwerende partij zich echter schuldig aan een oppervlakkige constatacie zonder rekening te houden met de volledige inhoud van de film.

De uitspraken maar ook de acties die verzoeker in de problemen kunnen brengen zijn veelvuldig:

[...]

Het is duidelijk dat doorheen de film er meer dan 3 momenten zijn waarin de verklaringen en/of de houding (beelden) van verzoeker hem in de problemen kunnen brengen indien hij terugkeert naar zijn vaderland."

Verzoeker verwijst naar de Shia-milities die aanwezig zijn in Karbala en dat Karbala een heilige stad is voor de Shia-sector, zodat de politieke partijen en milities dit beschouwen als hun centrum.

"Verzoeker verblijft al lange tijd in België en is zich bewust van zijn verwestering. Dit neemt met zich mee dat hij een meer Westerse houding durft aan te nemen, ook al zou deze houding onaanvaardbaar zijn in zijn land.

Indien hij terugkeert naar Irak, kunnen zijn verwestering en incriminerende verklaringen een gevaar vormen voor zijn leven."

2.1.4. In hoofde vraagt verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire bescherming en verwijst hij naar artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst ook naar de psychische stoornissen waaraan hij lijdt.

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3. Omtrent verzoekers optreden als militair, detentie en desertie

3.1. Verzoeker beroept zich op zijn situatie in Irak als militair, werkzaam in de ‘groene zone’ in Bagdad, die weigerde bevelen op te volgen, daarom werd gearresteerd en gedetineerd en, na zijn vrijlating, het land verliet.

3.2. Verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming werd door verweerder verworpen. Hoewel zijn profiel als 1ste sergeant-majoor niet in twijfel werd getrokken, werd het asielaanvraag door verweerder als ongeloofwaardig beoordeeld. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing van 4 april 2017.

3.3. Verzoeker diende op 25 juni 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Dit verzoek werd door verweerder bij beslissing van 24 oktober 2018 niet-ontvankelijk verklaard ingevolge de toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelde beroep in bij de Raad tegen deze beslissing en bij arrest 221.198 van 15 mei 2019 van de Raad werd deze beslissing beoordeeld.

De Raad stelde in voormeld arrest:

“1. [...]

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Hij diende geen beroep in bij de Raad tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij bleef bij zijn eerdere verklaringen. Hij vertelde dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming overdreven had door te stellen dat hij twee maanden in de gevangenis had verbleven.

Hij verklaarde dat het in realiteit slechts vijf of zes dagen waren. Hij vertelde hierbij dat zijn broer niet vermoord werd maar hij een foto van een bebloede persoon had gezien die op zijn broer leek. Hij contacteerde nadien zijn broer en hij kwam zo te weten dat de persoon op de foto iemand anders was. Hij voegt er voorts aan toe dat de neef van zijn moeder om het leven kwam. Hij was militair in het leger en zou door zeventien kogels gestorven zijn. Hij vermoedt dat hij gedood werd omdat hij zijn neef was. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij de volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat, een medisch getuigschrift, psychologische attesten van 6 november 2017 en 6 maart 2018, een opsporingsbericht uit Irak, een overlijdensbericht van de neef van zijn moeder en een brief die hij zelf heeft opgesteld betreffende zijn asielrelaas.

3. [...]

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantooit in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. [...]

6. Verzoeker stelt dat: "Gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming, heeft verzoeker verklaard dat hij twee maanden verbleven had in een cel in het paleis Al- Sujoud. Zoals aangeduid in het kader van zijn nieuw verzoek om internationale bescherming, heeft verzoeker over deze duur leugenachtige verklaringen afgelegd. Hij heeft er inderdaad maar 5 à 6 dagen verbleven.

Verzoeker heeft hierover overdreven daar hij hiertoe aangespoord werd door andere asielzoekers met een gelijkaardig profiel en verleden. Deze hebben hem inderdaad gezegd dat hij meer kans had om als vluchteling erkend te worden indien hij lang in de gevangenis verbleven had." Het voorgaande betoog kan niet overtuigen als verschoning of verklaring voor de leugenachtige verklaringen omtrent de duurtijd van zijn verblijf in de gevangenis.

Voorts stelt hij dat: "Verzoeker volhardt dus in de verklaringen die hij afgelegd heeft in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en stelt opnieuw dat er waarschijnlijk een misverstand heeft plaatsgevonden tussen de PO, de vertaler en hemzelf gedurende zijn verhoor op het CGVS in het kader van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming." In zoverre verzoeker tijdens zijn tweede en huidig verzoek om internationale bescherming terugkomt op het verloop van zijn gehoor op het CGVS tijdens zijn eerste verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavig verzoek om internationale bescherming en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn eerste verzoek. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden echter niet op.

[...]

7. Verzoeker betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen omtrent zijn psychologische situatie: "Daarnaast stelde u in de schriftelijke verklaringen die u overmaakte aan de Belgische instanties (stuk 7) dat u angstig zou worden en uw psychologische situatie zou verslechteren wanneer u naar het Commissariaat-generaal komt. U zou daardoor specifieke informatie vergeten en uw gedachten niet meer kunnen controleren. Er dient wat dit betreft te worden opgemerkt dat u tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS van uw eerste verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment aanhaalde dat u problemen had met uw geheugen. U gaf pas helemaal op het einde van het derde persoonlijke onderhoud bij het CGVS (CGVS III, 1ste verzoek, pg. 15) tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming - nadat u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen - aan dat u geheugenproblemen zou hebben. Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden, dat wanneer u werkelijk problemen zou kennen met uw geheugen u de Belgische asielinstanties hiervan zo snel mogelijk op de hoogte zou brengen en u hier niet mee zou talmen tot op het einde van het derde en laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Wat betreft het medisch getuigschrift en de psychologische attesten van 6 november 2017 en 6 maart 2018 die u voorlegde in verband met uw psychologische problemen – PTSS en depressie – moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Voorts dient opgemerkt te worden dat uit de psychologische attesten niet blijkt dat uw cognitieve capaciteiten – hoewel er wel verwezen wordt naar concentratieproblemen – dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen over de kern van uw asielrelaas. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de DVZ aangaf geen problemen te kennen die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Zie Vragenlijst “Bijzondere procedurele noden” DVZ).

Tevens dient wat betreft de psychologische problemen die u aanhaalde te worden opgemerkt dat de tegenstrijdigheden waarmee u werd geconfronteerd tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en de tegenstrijdigheden die bleken uit de schriftelijke verklaringen die u voorlegde in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming (zie supra.) geen details betreffen maar aan de kern van uw asielrelaas raken. Deze tegenstrijdigheden kunnen dan ook niet verschoond worden door ‘concentratieproblemen’, waarvan sprake is in de medische/psychologische attesten of door mogelijke ‘stress’ tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, waarin u naar verwijst in de schriftelijke verklaringen die u indiende bij de Belgische asielinstanties.”

Verzoeker stelt dat: “In geval van terugkeer, zouden de psychologische problemen van verzoeker en zijn posttraumatische stress nog veel erger worden, tot een punt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst helemaal ondraaglijk en ondenkbaar zou worden. In haar arrest van 24.04.2018, is het HvJEU echter van mening dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zich verzet tegen het feit dat een lidstaat een onderdaan uit een niet-EU-land zou verwijderen als de psychische stoornissen waaraan hij lijdt hierdoor aanzienlijk en onherroepelijk verergerd zouden worden.”

De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot het beoordelen of verzoeker al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming.

Het medisch verslag, gevoegd aan zijn verzoekschrift, maakt reeds deel uit van het administratief dossier.

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Het blijkt dat de motivering van de weigeringsbeslissing van verweerder van 24 oktober 2018, die aanleiding gaf tot voormelde motivering in 's Raads arrest 221.198 van 15 mei 2019, door verweerder integraal wordt hernomen in de thans voorliggende weigeringsbeslissing (cf. motivering weigeringsbeslissing van 30 augustus 2018, p. 2-5, zoals hoger geciteerd onder punt “1. Over de gegevens van de zaak”).

Verzoeker beroept zich in onderhavig verzoekschrift nogmaals op dezelfde feiten en verweermiddelen als deze die hij aanwendde ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan echter het onderhavige beroepsverzoekschrift niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en bevestigd door de Raad bij arrest 221.198 van 15 mei 2019.

3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de thans voorliggende bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de situatie van een deserteur bij een gedwongen terugkeer, merkt de Raad op dat verzoeker de beslissing miskent waar deze motiveert als volgt:

“Wat betreft uw aansluitende verwijzing naar uw desertie (Arrest nr. 221198, pg. 5) en een mogelijke bestraffing omwille van het feit dat u uw post als militair ongewettigd zou hebben verlaten, dient te worden opgemerkt dat gezien uw verhaal over het incident dat de aanleiding zou hebben gevormd voor

uw vertrek uit het leger niet geloofwaardig is, er niet zomaar kan worden aangenomen dat u effectief gedeserteerd zou zijn en dat u bijgevolg bij terugkeer naar Irak om deze reden vervolging zou moeten vrezen. Tevens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat desertie uit het Iraakse leger – die wordt bestraft volgens de militaire strafwet en de aansluitende militaire strafprocedurewet die in 2007 uitgevaardigd werden – in de praktijk niet systematisch gerechtelijk vervolgd wordt. Bovendien valt de bestraffing voor desertie lichter uit dan de militaire strafwet en de aansluitende militaire procedurewet toestaan. Voorts dient te worden opgemerkt dat hoewel de militaire strafwet de doodstraf onder bepaalde voorwaarden toestaat, er geen gevallen bekend zijn van deserteurs die op basis van deze strafwet ter dood veroordeeld werden.”

Verzoeker voert geen concrete betwisting inzake de voormelde motivering omtrent zijn voorgehouden desertie. Deze motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

3.5. Verzoeker kan zich ingevolge voorgaande vaststellingen niet dienstig beroepen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn optreden als militair en daaruit voortvloeiende vermeende detentie en desertie.

4. Verzoekers deelname aan de film ‘me miss me’

4.1. Tijdens de beroepsprocedure voor Raad tegen de beslissing van verweerder van 24 oktober 2018 inzake verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd een bijkomend element aangevoerd, *in casu* verzoekers deelname aan de film ‘me miss me’.

4.2. Inzake dit gegeven werd door de Raad bij arrest 221.198 van 15 mei 2019 geoordeeld als volgt:

“In casu dient rekening te worden gehouden met en omzichtig te worden omgesprongen met het gegeven dat verzoekende partij, zoals blijkt uit het door haar ter terechtzitting per aanvullende nota neergelegde stuk van Cinemaximiliaan vzw van 1 mei 2019, intensief heeft meegewerkt aan de langspeeldocumentaire “me miss me”, die binnenkort zowel in het binnen- als buitenland te zien zal zijn en waarbij verzoekende partij zowel als hoofdpersonage en co-regisseur erg actief betrokken is. Deze elementen dienen mee in overweging te worden genomen en nopen tot een verder en grondig onderzoek.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

4.3. Omtrent verzoekers medewerking aan de film ‘me miss me’ oordeelt verweerder in de voorliggende bestreden beslissing dat (i) uit deze documentaire niet blijkt dat verzoeker dermate ernstige politieke uitspraken of kritieken zou geuit hebben ten opzichte van politieke groeperingen, de autoriteiten of bepaalde sjjiitische milities ingevolge dewelke hij bij een terugkeer naar Irak door hen vervolgd zou worden; (ii) uit verzoekers verklaringen bij verweerder blijkt dat hij bijzonder voorzichtig was met betrekking tot de uitspraken die hij over Iraakse situatie deed en zelfs bepaalde scènes uit de film had laten knippen; (iii) de documenten inzake deze film (attesten of getuigenissen aangaande verzoekers medewerking, promotiemateriaal, informatie over de internationale filmfestivals waar de film in de toekomst zou getoond worden) alsook de USB-stick met daarop de volledige film, louter het bestaan van en de hoofdrol van verzoeker in de film aantonen; (iv) uit het attest van het ‘Direction Générale de la Sûreté Générale’ van Libanon blijkt dat deze screening een standaardprocedure betreft; (v) het weinig plausibel is dat de Libanese geheime dienst dermate aanstoot zou nemen aan verzoekers verklaringen opdat ze het noodzakelijk zou vinden om informatie inzake verzoekers deelname en verklaringen door te geven, via Hezbollah, aan de Iraakse overheid of sjjiitische milities.

4.4.1. Het staat niet ter discussie dat verzoeker sinds september 2015, na het vertrek uit zijn land van herkomst, actief meewerkte aan de film ‘me miss me’. Deze film betreft een (langspeel)documentaire waarbij verzoeker optrad als hoofdpersonage en coregisseur en zijn leven als asielzoeker in België documenteert. Het staat evenmin ter discussie dat deze film publiekelijk werd getoond in Brussel en in Libanon; het is tevens aannemelijk dat deze film nog andere publieke vertoningen zal kennen. Omwille van de inhoud van de film en verzoekers rol is het tevens plausibel dat verzoeker zal deelnemen aan activiteiten binnen het kader van publieke vertoningen.

4.4.2. Verzoekers deelname aan de film kwam tot stand na het vertrek uit zijn land van herkomst. Derhalve dient te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt als ‘réfugié sur place’.

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 'inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming' (verder: Kwalificatierichtlijn) bepaalt in artikel 5, lid 2: *“Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan gegrond zijn op activiteiten van de verzoeker sedert hij het land van herkomst heeft verlaten, met name wanneer wordt vastgesteld dat de betrokken activiteiten de uitdrukking en de voortzetting vormen van overtuigingen of strekkingen die de betrokkene in het land van herkomst aanhing”*.

De Kwalificatierichtlijn stelt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en deze beoordeling houdt ingevolge artikel 4, lid 3, d) onder meer rekening met *“de vraag of zijn activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld”*.

Artikel 48/6, § 5, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het beoordelen van het verzoek onder meer rekening gehouden wordt met *“de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren”*.

Voor zover verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming baseert op de gevoerde activiteiten in België, dient worden opgemerkt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging en de ernst van de vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet aldus rekening worden gehouden met de beoordeling door de mogelijke actoren van vervolging in het land van herkomst van de activiteiten ontwikkeld in het gastland. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door voormelde actoren is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na het vertrek uit het land van herkomst leiden tot een reëel risico indien de actoren in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

4.4.3. Verzoekers deelname en activiteiten voor de film 'me miss me' bestaan uit het vervullen van de hoofdrol en het optreden als coregisseur waarbij hij delen van zijn leven, als asielzoeker tijdens de procedure(s) in België, met de camera in beeld bracht. Verzoeker was betrokken bij alle stadia van de productie, postproductie en release van de film. Verzoekers activiteiten in het kader van de realisatie van de film kunnen niet aanzien worden als opportunistische activiteiten teneinde het resultaat van het verzoek om internationale bescherming te beïnvloeden. Gelet op de totstandkoming van de contacten tussen verzoeker en de makers van de film, zoals blijkt uit verzoekers verklaringen (gehoor CGVS van 15 juli 2019, p. 4, p. 7), de bijgebrachte stavingstukken en de film zelf, blijken verzoekers activiteiten voor de film 'te goeder trouw' zijn vervuld. Verzoekers activiteiten hadden duidelijk niet uitsluitend tot doel de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen.

Inzake verzoekers verschijning in de film verwijst verweerder in de bestreden beslissing naar drie momenten in de film. De correcte en terechte opsomming in het verzoekschrift van de andere acties en uitspraken die door verzoeker werden gedaan in de film worden door de Raad, ook omwille van het sektarisch geweld in Irak, echter ook mede in aanmerking genomen. Aldus dient rekening te worden gehouden met het geheel van de film en niet met diverse onderdelen van de film op zich.

De Raad neemt ook mee in overweging dat het niet ter betwisting staat dat (i) de film een publiek karakter heeft en reeds verscheidene publieke vertoningen, in binnen- en buitenland, kende; (ii) verzoeker 1ste sergeant-majoor was binnen de 'groene zone' in Bagdad; (iii) verzoeker bewust bepaalde scènes liet knippen uit de film om bepaalde groepen niet tegen hem in het harnas te jagen, hetgeen een aanduiding is van zelfcensuur inzake bepaalde onderwerpen binnen de recente structuur en geschiedenis van de Iraakse samenleving.

De activiteiten van verzoeker naar aanleiding van de totstandkoming en verspreiding van de film 'me miss me' kunnen derhalve leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door de in artikel 48/5, §1 bepaalde actoren vervolging. Bijgevolg dient, mede gelet op het voordeel van de twijfel, te worden besloten dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een reëel risico op vervolging in het land van herkomst waarvoor geen bescherming, in de zin van artikel 48/5, § 2, kan worden geboden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS